

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 30 marca 2023 r.

Poz. 2727

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIIL.4131.1.13.2023 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 27 marca 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503, 1846, 2185 i 2747)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miejskiej w Jaworznie Nr LI/672/2023 z dnia 23 lutego 2023 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Skalka – wschód” w Jaworznie (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2023 r. poz. 1838) w następującej **części**:

- 1) § 8 ust. 3 pkt 1,
- 2) § 8 ust. 4 pkt 3,
- 3) § 10 ust. 8 pkt 2 w zakresie słów:, z zastrzeżeniem § 8 ust. 4 pkt 3.

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy, uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 23 lutego 2023 r. Rada Miejska w Jaworznie podjęła uchwałę Nr LI/672/2023 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Skalka – wschód” w Jaworznie.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej zwana *upzp*), organ nadzoru w dniu 24 lutego 2023 r. otrzymał uchwałę Nr LI/672/2023 oraz w dniu 2 marca 2023 r. dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu, celem zbadania zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 20 marca 2023 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 22 marca 2023 r. znak: UA-ZP.6721.5.7.2020, gmina złożyła wyjaśnienia w zakresie zarzutów wskazanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że uchwała Nr LI/672/2023 została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa w następującym zakresie:

1. W § 8 ust. 3 uchwały, ustalono zasady ochrony środowiska wynikające z występowaniem złóż kopalni. W § 12 ust. 1 uchwały oraz na rysunku planu wskazano na położenie całego obszaru planu w granicach udokumentowanych złóż kopalni węgla kamiennego „Jaworzno” ID 340. Ponadto, w § 12 ust. 3 uchwały oraz na rysunku planu wskazano, że cały obszar planu zlokalizowany jest w granicach terenu górniczego „Jaworzno” ID 134617 oraz obszaru górniczego „Jaworzno” ID 134616.

W uchwale, w § 8 ust. 3 pkt 1 zawarto szereg ustaleń chroniących tereny i ich mieszkańców przed negatywnymi skutkami eksploatacji górniczej. Zgodnie z tymi regulacjami wprowadzono wytyczne dla przedsiębiorcy górniczego, wskazując w pkt 1 w zdaniu wprowadzającym do wyliczenia, że eksploatacja złoża węgla kamiennego nie może powodować takich zmian powierzchni terenu, które uniemożliwią wykorzystanie terenu zgodnie z przeznaczeniem oraz wykluczą kształtowanie nowej zabudowy i użytkowanie istniejącej. Ponadto, zgodnie z § 8 ust. 3 pkt 1 lit. a i b uchwały, prowadząc eksploatację należy ograniczać zmiany ukształtowania terenu i stosunków wodnych, zmniejszając zagrożenia związane z zakłóceniem lub brakiem grawitacyjnego spływu wód tak, aby nie spowodować powstawania zalewisk bezodpływowych oraz podtopień, a także tak zaplanować odkształcenia powierzchni terenu, aby nie spowodować nadmiernego zagrożenia dla użyteczności techniczno-funkcjonalnej istniejących obiektów budowlanych.

Unormowania § 8 ust. 3 pkt 1 uchwały nie mogą stanowić ustaleń miejscowego planu, a tym samym wykraczają poza kompetencje rady gminy wynikające z art. 15 *upzp*.

W wyjaśnieniach gmina wskazuje między innymi, że: *zapisy (uchwały) zostały wyprowadzone z art. 15 ust. 2 pkt 3 upzp, który brzmi: „W planie miejscowym określa się obowiązkowo (...) zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego”. O potrzebach ochrony środowiska w dokumentach planistycznych mowa w szczególności w art. 71, 72, 73 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2556). Kwestionowane zapisy uchwały nie dotyczą szczegółowych przedsięwzięć przedsiębiorcy górniczego tylko mówią dość ogólnikowo o tym, że eksploatacja powinna ograniczyć oddziaływanie na powierzchnię i obiekty budowlane. Pozostaje to w zgodności z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa i zmierza do uzyskania zrównoważonego rozwoju. Wydobywanie złóż kopalin jest tylko jednym z celów publicznych, który musi być pogodzony z wieloma innymi celami i zadaniami. Przedsiębiorca górniczy ma obowiązek zapobiegać oddziaływaniom na powierzchnię, które mają prawo wystąpić i występują. Powstałe w ich wyniku szkody przedsiębiorca jest zobowiązany zlikwidować. Tak oddziaływania jak i szkody nie mogą być dowolne. Nie może być zgody gminy na pozbawioną ograniczeń dewastację przestrzeni.*

Gmina ponadto w wyjaśnieniach wskazuje na przepisy, które dają gminie umocowanie do ograniczenia w miejscowym planie wpływu górnictwa na środowisko i wskazuje na przepisy:

- art. 80 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2022 r., poz. 1029, 1260, 1261, 1783, 1846, 2185, 2687),

- art. 23 ust. 2a, art. 29 i art. 108 ust. 6b ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2022 r. poz. 1072, 1261, 1504, 2185 i 2687 – zwana dalej *upgg*).

Zdaniem gminy określenie stopnia ochrony terenu nie jest wyłączną domeną projektu zagospodarowania złoża. Gmina nie jest w stanie współdziałać z koncesjonariuszem, organem nadzoru górniczego, tj. zaopiniować/uzgodnić dokumenty w wymaganym czasie 2 tygodni, nie zapisując wyprzedzająco żadnych warunków w miejscowym planie, a samo stwierdzenie nienaruszalności przeznaczenia jest pojęciem nieostrym, które uniemożliwia gminie realny wpływ na działania przedsiębiorcy górniczego na etapie uzgadniania koncesji, czy dokumentów poprzedzających jej wydanie.

Zdaniem gminy regulacje miejscowego planu w zakresie § 8 ust. 3 uchwały mogą zakwestionować organy opiniujące lub uzgadniające projekt miejscowego planu, a zaskarżyć takie ustalenia może wyłącznie podmiot posiadający interes prawny w obszarze planu. Natomiast wojewoda nie ma podstaw do kwestionowania w rozstrzygnięciu nadzorczym ustaleń planu miejscowego w zakresie ochrony powierzchni ziemi przed skutkami eksploatacji.

Wojewoda nie podziela stanowiska przedstawionego przez gminę w złożonych wyjaśnieniach.

W myśl art. 15 ust. 2 pkt 7 *upzp* w planie miejscowym określa się obowiązkowo granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie przepisów odrębnych. Także przepis art. 15 ust. 2 pkt 9 *upzp*, dopuszczający określenie w planie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, nie dawał radzie miejskiej takich kompetencji, aby w ramach stanowienia prawa lokalnego określać warunki na jakich może być prowadzona w przyszłości eksploatacja. Powyższe przepisy nie dawały w szczególności kompetencji, aby w ramach stanowienia prawa lokalnego określać warunki na jakich może być prowadzona w przyszłości eksploatacja. Powyższe przepisy upoważniają jedynie organ stanowiący gminy, do wprowadzenia ustaleń dotyczących zagospodarowania

terenów, co do których gmina posiada informację o możliwych negatywnych skutkach wynikających z planowanej eksploatacji złóż.

Uprawnień takich nie dawał gminie również przepis art. 15 ust. 2 pkt 3 *upzp*, w związku z § 4 pkt 3 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587). Przepis rozporządzenia wyraźnie wskazuje jak należy redagować unormowania planu w zakresie ochrony środowiska, wskazując na nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów. Natomiast nie dopuszcza ustalania zasad eksploatacji złóż kopalin i wpływu eksploatacji na powierzchnię terenu.

Gmina nie ma nieograniczonych możliwości do stanowienia prawa. Może działać tylko i wyłącznie w zakresie udzielonego jej upoważnienia i posiadanych kompetencji. Uprawnienia takie nie wynikają natomiast z cytowanych przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (art. 15 ust. 2 pkt 3, pkt 7 i pkt 9), nie mają także umocowania w art. 71, art. 72 i art. 73 ustawy Prawo ochrony środowiska. Zatem rada gminy nie jest w tym zakresie upoważniona, skoro inne przepisy zastrzegają rozstrzygnięcia w tym zakresie dla organu koncesyjnego (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 14 lutego 2022 r. sygn. akt II SA/GI 1520/21).

Zgodnie z art. 108 ust. 2 pkt 2 lit. b, f, g, h *upgg*, szczegółowe przedsięwzięcia, które winny być zapewnione przez przedsiębiorcę górniczego, m.in. w celu ochrony elementów środowiska, ochrony obiektów budowlanych oraz zapobiegania szkodom górniczym – reguluje plan ruchu zakładu górniczego. Wskazanymi wyżej ustaleniami planu miejscowego rada gminy przekroczyła więc swoje uprawnienia, czym naruszyła zasady jego stanowienia. Bowiernie ustalenia dotyczące warunków jakie należy spełnić planując eksploatację złoża mogą być nakładane przez właściwe organy nadzoru górniczego, w drodze decyzji – zgodnie z art. 108 ust. 11 *upgg*, a nie przez radę gminy w drodze uchwały w sprawie planu miejscowego. Plan ruchu zakładu górniczego sporządza się z uwzględnieniem między innymi projektu zagospodarowania złoża, który musi uwzględniać przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 24 kwietnia 2012 r. w sprawie *szczegółowych wymagań dotyczących projektów zagospodarowania złóż* (Dz. U. z 2012 r. poz. 511). Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia część opisowa projektów zagospodarowania złóż, z uwzględnieniem zamierzonego sposobu eksploatacji, rodzaju kopaliny i warunków geologicznych prowadzenia eksploatacji, zawiera odpowiednio informacje:

- o położeniu i granicach udokumentowanego złoża;
- zasobach złoża wraz z charakterystyką uwarunkowań geograficznych, prawnych i ochrony środowiska wpływających na ograniczenie możliwości eksploatacji złoża lub części złoża i na lokalizację obiektów zakładu górniczego;
- określenie lokalizacji obiektów zakładu górniczego ograniczających możliwość eksploatacji;
- uzasadnienie granic zamierzonej eksploatacji;
- przedstawienie sposobu i miejsca składowania nadkładu;
- projektowanych filarów ochronnych, ze wskazaniem obiektów objętych ochroną, uzasadnieniem ich granic oraz określeniem warunków ewentualnej eksploatacji złoża objętego filarem ochronnym.

Tym samym, to etap sporządzania projektu zagospodarowania złoża, a następnie plan ruchu zakładu górniczego są tymi dokumentami, które decydują o warunkach na jakich będzie możliwa eksploatacja złoża. Plan ruchu zakładu górniczego opiniowany jest przez wójta gminy (burmistrza, prezydenta) według kryterium braku naruszeń przeznaczenia lub sposobu korzystania z nieruchomości, a opinia dołączana jest do wniosku o zatwierdzenie planu ruchu. (art. 108 ust. 6b., ust. 9 pkt 3 *upgg*).

Zatem przepisy ustawy Prawo geologiczne i górnicze oraz ustawy Prawo ochrony środowiska, jak również przepisy w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zawarte w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie nadały kompetencji radzie gminy na wprowadzenie w miejscowym planie ustaleń w zakresie eksploatacji złóż kopalin.

Przepisy art. 15 ust. 2 *upzp* wskazują na obligatoryjne elementy miejscowego planu, a w ust. 3 fakultatywne uregulowania, które można wprowadzić do ustaleń miejscowego planu w zależności od potrzeb. O ile bowiem przepisy art. 15 ust. 2 pkt 7 i 9 *upzp* upoważniają radę gminy do wprowadzania szczególnych

warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, co do których gmina posiada informacje o możliwych negatywnych skutkach wynikających z planowanej eksploatacji, o tyle ustalenie warunków i sposobów prowadzenia eksploatacji zarezerwowane zostało dla właściwych organów nadzoru górniczego. Jak już wskazano uprawnień takich nie dawał gminie również przepis art. 15 ust. 2 pkt 3 *upzp*.

Zatem unormowania § 8 ust. 3 pkt 1 uchwały, należy uznać za wykraczające poza kompetencje rady gminy wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 3, 7 i 9 *upzp*, a tym samym za istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego.

2. W § 8 ust. 4 pkt 3 uchwały, wśród zasad ochrony środowiska, w zakresie ochrony powietrza, ustalono zakaz montażu i eksploatacji nowych instalacji, w których następuje spalanie paliw stałych.

Przepisem tym rada gminy wykroczyła poza delegację ustawową wskazaną w art. 15 ust. 2 pkt 3 i 10 *upzp*, w zw. z art. 96 ust. 1 i ust. 6 ustawy Prawo ochrony środowiska – zwana dalej *upoś*, gdyż ustalenia w zakresie eksploatacji instalacji – w tym ograniczenia lub zakazy, w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw oraz określenie rodzajów i jakości paliw dopuszczonych do stosowania – należą do kompetencji sejmiku województwa, a nie rady gminy.

W wyjaśnieniach przesłanych w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego gmina wskazała, że obszar planu graniczy z użytkiem ekologicznym „Chomik europejski”, od zachodu graniczy z istniejącą intensywną zabudową oraz – niemal w całości znajduje się w granicach obszaru ochrony walorów krajobrazowych. Zastosowany zakaz jest częścią realizacji proekologicznej polityki miasta zmagającego się z problemami jakości powietrza, w związku z lokalizacją dwóch dużych elektrowni węglowych. W ślad za zakazem stosowania paliw stałych wymieniono jako źródła ciepła m.in. sieć ciepłociągów, która w mieście zasilana jest przez elektrownie. Decyzję o wprowadzeniu zakazu spalania paliw stałych wprowadzono świadomie, w oparciu o wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego sygnatury akt: II OSK 270/20, II OSK 160/20, II OSK 376/20, II OSK 3494/19 i II OSK 3286/19, a także o dyskusję w środowisku urbanistycznym na temat możliwości takiego zapisu oraz uwzględniając specyfikę terenu.

Naczelny Sąd Administracyjny wskazuje w przywołanych przez Gminę orzeczeniach, że akty prawa miejscowego posiadają niezależną od siebie delegację ustawową do ich wydania i żaden z tych aktów nie ma względem drugiego charakteru nadrzędnego. Ponadto, realizowana w formie tzw. „uchwały antysmogowej” kompetencja sejmiku województwa dotyczy określenia rodzaju i jakości paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane w obszarze danej instalacji, w której następuje spalanie paliw. Natomiast ustalenia planu miejscowego dotyczą nie tyle paliw spalanych w instalacjach, lecz dotyczą w ogóle możliwości wykonania takich instalacji w nowych obiektach budowlanych.

Organowi nadzoru znane są orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazane przez stronę postępowania, ale nie podziela w pełni stanowiska sądu przedstawionego w tych orzeczeniach.

Bezspornie Gmina ma obowiązek wprowadzania do miejscowego planu ustaleń w zakresie ochrony środowiska oraz modernizacji i budowy infrastruktury, jednak ustalenia planu miejscowego muszą być skorelowane z innymi aktami prawa miejscowego obowiązującymi na tym samym obszarze. Owszem, nie może tu być mowy jak słusznie podnosi NSA w swoich orzeczeniach o tworzeniu hierarchii aktów praw miejscowego, bo ani uchwały sejmiku województwa, ani uchwały rady gminy nie można przypisywać prymatu. Jednak, akty prawa miejscowego nie mogą się wzajemnie wykluczać i w sposób odmienny regulować obowiązki, jakie muszą spełnić użytkownicy instalacji ciepłowniczych.

Konsekwencją podjęcia przez inwestora decyzji o rodzaju instalacji ciepłowniczej, która będzie zrealizowana w danej inwestycji jest ustalenie sposobu ogrzewania budynku, co determinuje jednocześnie rodzaj paliwa jakie może być zastosowane w tej instalacji. Zatem powielany pogląd przez kolejne składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego o podziale upoważnień ustawowych, w zakresie wskazywania rodzaju paliwa przez sejmik wojewódzki, a w zakresie rodzaju instalacji, w której następuje spalanie paliw przez radę gminy, jest nieuzasadniony. Jeżeli bowiem inwestor zrealizuje instalację, która służy wytwarzaniu ciepła przez spalanie gazu ziemnego, to w tej samej instalacji nie będzie możliwe spalanie węgla kamiennego, czy innego paliwa stałego dopuszczonego w uchwale sejmiku województwa. W uchwale Rady Miasta Jaworzno zaostrożono więc zasady spalania paliw ustalone przez sejmik województwa.

Przepis art. 96 ust. 1 *upoś* stanowi, że: Sejmik województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi lub na środowisko, wprowadzić ograniczenia lub zakazy w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw.

Natomiast w art. 96 ust. 6 pkt 3 *uposć* określono, że wskazana uchwała sejmiku województwa, między innymi, określa rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania lub których stosowanie jest zakazane lub parametry techniczne lub rozwiązania techniczne lub parametry emisji instalacji, w których następuje spalanie paliw, dopuszczonych do stosowania na obszarze określonym w tej uchwale.

Sejmik Województwa Śląskiego podjął w dniu 7 kwietnia 2017 r. uchwałę Nr V/36/1/2017 w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa śląskiego ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw (Dz. Urz. Woj. Sla. z 2017 r., poz. 2624), w której ustalił zasady dostaw ciepła z instalacji. W § 2 te same uchwały wskazano rodzaje instalacji jakie mogą być stosowane na obszarze województwa takie jak w szczególności kocioł, kominek i piec, jeżeli dostarczają ciepło do systemu centralnego ogrzewania lub wydzielają ciepło lub wydzielają ciepło i przenoszą je do innego nośnika. Natomiast w § 6 ust. 1-4 wprowadzono zakaz stosowania paliw w instalacjach, o których mowa w § 2 tej uchwały i należą do nich: węgiel brunatny oraz paliwa stałe produkowane z wykorzystaniem tego węgla; muły i flotokoncentraty węglowe oraz mieszanki produkowane z ich wykorzystaniem; paliwa, w których udział masowy węgla kamiennego o uziarnieniu poniżej 3 mm wynosi więcej niż 15% oraz biomasa stała, której wilgotność w stanie roboczym przekracza 20%.

Zatem, zakazując stosowania instalacji, w których następuje spalanie paliw stałych, Rada Miejska w Jaworznie wyeliminowała z możliwości korzystania z urządzeń wytwarzających energię ciepłą z innych paliw, np. węgla kamiennego, czym naruszyła art. 15 ust. 2 pkt 3 i 10 *upzp*, wkraczając swoimi regulacjami w kompetencje sejmiku województwa, określonymi w art. 96 *uposć*, gdyż ustalania w zakresie eksploatacji instalacji, rodzajów paliw oraz określanie parametrów technicznych, rozwiązań technicznych lub parametrów emisji instalacji zostały określone w uchwale Nr V/36/1/2017 Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 7 kwietnia 2017 r.

Należy zwrócić uwagę, że akty prawa miejscowego mogą być wydawane wyłącznie w ramach obowiązujących przepisów wyższego rzędu i w zakresie upoważnień wyraźnie w nich udzielonych radzie gminy. Akty prawa miejscowego nie mogą regulować materii należących do przepisów wyższego rzędu i nie mogą być sprzeczne z nimi jak również z innymi aktami prawa miejscowego zastrzeżonymi do kompetencji innych organów.

Jak wynika z przytoczonych przepisów uchwały Sejmiku Województwa Śląskiego możliwe jest stosowanie na obszarze województwa instalacji, które spalają paliwa stałe takie jak chociażby węgiel kamienny lub biomasa, w tym chociażby pellet o określonej jakości. Zatem Rada Miejska w Jaworznie nie miała uprawnienia do wprowadzenia w ustaleniach miejscowego planu zakazu *montażu i eksploatacji nowych instalacji, w których następuje spalanie paliw stałych*.

Dodatkowo w 10 ust. 8 pkt 2 uchwały w zakresie zaopatrzenia w energię ciepłą dla terenów MW, MWU wprowadzono nakaz podłączenia nowych budynków do sieci ciepłowniczej, gdzie dostawa ciepła jest realizowana z lokalnych źródeł ciepła z zastosowaniem ekologicznych nowoczesnych technologii, z zachowaniem warunków określonych zgodnie z uchwałą Nr V/36/1/2017 Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 7 kwietnia 2017 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze województwa śląskiego ograniczeń w zakresie eksploatacji instalacji, w których następuje spalanie paliw, z zastrzeżeniem § 8 ust. 4 pkt 3. Ze względu na stwierdzenie nieważności niniejszym rozstrzygnięciem § 8 ust. 4 pkt 3 uchwały, konieczne jest również wyeliminowanie zastrzeżenia odnoszącego się do tej jednostki redakcyjnej w § 10 ust. 8 pkt 2 uchwały.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *upzp* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Po wyeliminowaniu części ustaleń planu, uchwała Rady Miejskiej w Jaworznie Nr LI/672/2023 z dnia 23 lutego 2023 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Skałka – wschód” w Jaworznie, może funkcjonować w obrocie prawnym, a zatem, stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, jest uzasadnione.

Stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia Radzie Miejskiej w Jaworznie rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. Wojewody Śląskiego
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.